

Zdejší život se skládá jen z „nikdy“ nebo „vždy“. Jeden den: „Jídlo není nikdy včas na stole a vždy moc teplé“. A další den: „Jídlo je vždy moc brzo na stole a nikdy ne dost teplé“.

Už jsem místní opatrně upozornil, že si svými předchozími výroky protiřečí, ale s logikou zde moc nepochodím. „Vy to víte určitě lépe, že, pane Groene?“

Sobota 5. ledna

Včera u večeře bylo zase pozdvižení. Na jídelníčku stálo: smažená indonéská rýže. Většina seniorů je ze staré školy, jim se s exotickými chutěmi nezavděčíte. Už v šedesátých letech, když byly v Nizozemí představeny špagety, je s díky odmítali. Nezapadaly do jejich týdenního schématu: pondělí – kapusta, úterý – květák s kaší, středa – den mletého masa, čtvrtek – zelené fazolky, pátek – ryba, sobota – polévka s chlebem a neděle – rostbíf. Když už chtěli udělat něco opravdu bláznivého, dali si v úterý sekanou a ze zbytku týdne byl naprostý galimatyáš.

Cizí žvance, na ty nás neužije! Většinou dostáváme menu týden dopředu a můžeme si vybrat ze tří různých jídel. Někdy se ale stane chyba. Včera byla z nepochopitelných důvodů na výběr jen ta smažená rýže. Prý nějaký problém na straně dodavatele. Náš kuchař v tom byl samozřejmě nevinně.

A tak jsme si mohli vybrat ze smažené rýže nebo smažené rýže. Lidé se speciální dietou dostali chleba.

Zvedla se vlna odporu.

Paní Hoogstratenová van Dam, zakládající si na tom, aby byla oslovována celým svým jménem, z jídla preparovala jen kousičky smaženého vejce; van Gelder smaženou rýži „nežere“, takže místo toho spořádal celou sklenici nakládáných okurek a tlustý Bakker se hlasitě dožadoval, aby mu rýži přelili omáčkou.

Můj přítel Everet, který s námi občas také jí, když už má dost svého kulinářského umění, nabídl nic netušícím spolustolovníkům chilli omáčku. „Je libo k rýži trochu kečupu?“

Tvářil se jako nevinátko, když paní De Prikerová vykašlala svou zubní protézu přímo do nakládané zeleniny. V záchvatu kašle byla odvedena pryč a Evert pak obcházel s její protézou jako s Popelčiným střepečkem okolo stolu a nabízel ji k vyzkoušení. Když byl po incidentu předvolán na kobereček k vedoucí oddělení, byl obrazem zhrzené nevinnosti. Sám se dokonce dožadoval hygienika, protože v nakládané zelenině „našel“ zubní protézu.

Před večeří jsem ještě absolvoval čajový dýchánek u paní Visserové. Konverzace s ní je ještě slabší než její čaj. Vymluvil jsem se, že mám od lékaře zakázáno jíst koláče. Proč? Řekl jsem, že kvůli špatnému krevnímu obrazu. Mám zvýšenou hodnotu cukru v krvi: 20 až 25. Vymyslel jsem si tyto nesmyslné hodnoty, ale paní Visserová se chytla. Musel jsem si ale vzít tři kousky koláče až budu mít krev zase v pořádku. Koláč teď leží na dně akvária ve třetím patře.

Neděle 6. ledna

Můj problém s únikem moči je čím dál tím horší. Žluté fleky obzvlášť vynikají na bílých trenýrkách. Žluté trenky by byly vhodnější. Neuvěřitelně se stydím před dámami z prádelny, takže teď ještě před tím, než odevzdám prádlo, ty nejhorší fleky ručně vyperu. Je to taková předpírka před předpírkou. Kdybych neodevzdal žádné prádlo, vyvolalo by to podezření. „Máte na sobě čisté spodní prádlo, pane Groene?“, zeptala by se tlustá dáma z domovních služeb. „Ne, tlustá dámo z domovních služeb, tyhle trenýrky mám přilepené ke své staré zadnici tak pevně, že je na sobě budu mít až do konce života,“ byl bych pak nejraději odpověděl.

Dnešek je nějaký náročný. Tělo mi vrže ve všech pantech. Rozklad se nedá zastavit. Maximálně člověka trápí jeho neduhy o něco méně, ale obrat k lepšímu? K tomu už nikdy nedojde. Vlasy nezačnou z ničeho nic zase růst. Alespoň ne na hlavě, zato ale z uší a z nosu. Tepny se samy od sebe nerozšíří. Žádné tromby nezmizí a kohoutek tam dole nepřestane protékat. Všechno dohromady je jasná jednosměrka do rakve. Nikdy už neomládněš, ani na jeden den, ani na hodinu, ani na minutu.

Stěžuju si tady jako nějaký důchodce. Kdybych měl chuť, mohl bych jít dolů do společenské místnosti. Tam je nařikání zabíječ času číslo jedna. Myslím si, že ještě neuběhla půlhodina, aniž by někdo nezačal o nemocech.

Mám pocit, že jsem tak trochu ve špatném rozpoložení.

Pořád jsme pobízeni, abychom si užívali podzimu života, to ale kruci nejde pořád.

Čas na procházku. Koneckonců je neděle odpoledne. Pak trocha Mozarta a pořádný lok koňaku. Možná se zastavím u Everta, jeho tvrdohlavost má skvělé terapeutické účinky.

Pondělí 7. ledna

Zdá se, že včera bylo zahájeno vyšetřování náhlé smrti rybiček na třetím poschodí. Ve vodě ještě stále plavalo dost kusů koláče.

Nebylo ode mě příliš prozíravé, hodit výslužku od paní Visserové do akvária. Pokud se k ní donese, že rybičky zemřely poté, co se nacpaly suchým koláčem, povedou všechny stopy přímo ke mně. Musím si vymyslet dobrou obhajobu a také se zastavit za advokátem Duikerem pro užitečné rady. Evert je expert na vymýšlení lží ve jménu všeobecného blaha.

V našem domově jsou domácí zvířata zakázána s výjimkou rybiček a ptáků, „pokud výše jmenovaní ve stejném pořadí nejsou větší než 10 a 20 cm,“ stojí v domovním řádu. To pro případ, že by se někdo z nás rozhodl chovat žraloky nebo orly bělohlavé.

Toto nařízení způsobilo ne jeden zármutek paničkám a páničkům, kteří byli přesunem do našeho domova *Západ slunce* bez milosti odtrženi od svých mazlíčků. Jakkoliv tiší a klidní mohli staří a nemocní čtyřnozí miláčci být, pravidla jsou pravidla – do útulku.

„Ne, vážená, je jedno, že Astor je jediný na světě, koho milujete, nemůžeme dělat výjimky.“

„Samozřejmě, vaše kočka leží celý den na parapetu, ale pokud bychom zde povolili kočky, za chvíli by tu někomu ležely na parapetu tři dánské dogy. Nebo růžový krokodýl.“

Paní Brinkmanová je místní rekordmankou; než se vše provalilo, podařilo se jí sedm týdnů schovávat ve skříňce pod podřezem starého jezevčíka. Pravděpodobně ji někdo udal. Všichni jsme prožili světovou válku, a přesto se zde našel jedinec, který ředitelce nahlásil přítomnost starého psa. A místo toho, aby ředitelka onoho esesáka natáhla na skřípec, raději nechala deportovat starého psa do útulku. Psík tam ještě dva dny kňučel, než zemřel zármutkem. Kde tehdy byli ochránci zvířat?

Podle ředitelky bylo nejlepším řešením tuto tragédii před paní Brinkmanovou zamlčet. Když se paní Brinkmanové po třech dnech konečně povedlo najít správnou tramvaj, která ji dovezla do útulku, ležel pejsek už pod zemí.

Paní Brinkmanová přišla s otázkou, jestli by pejsek mohl být znovu pohřben vedle ní, až nadejde její čas. Bylo jí oznámeno, že „je to v rozporu s pravidly“.

Zítří ráno musím k lékaři.

Úterý 8. ledna

Na nástěnce vedle výtahu se objevilo oznámení:

V akváriu ve třetím patře byly nalezeny velké kusy koláče. Rybičky v akváriu pošly po konzumaci tohoto koláče. Kdokoliv, kdo by měl jakékoliv informace, které by pomohly objasnit tento

incident, necht' se neprodleně hlásí u paní De Roosové, vedoucí oddělení. Anonymita bude v případě potřeby zajištěna.

V 11 hodin jsem vstoupil do kanceláře paní De Roosové. Ne-skutečná hra osudu, že zrovna tato žena se jmenuje De Roos, tedy Růžová! Jméno Kopřivová by k ní sedělo daleko víc.

Dávalo by smysl, kdyby extrémně oškliví lidé byli extrémně milí, ale v tomto případě je to obráceně – tato osoba je protivná jako čínže v lednu.

Dobrá tedy, jsem u paní De Roosové.

Začal jsem tím, že bych možná mohl trochu objasnit koláčový incident. Ihned byla jedno velké ucho. Pak jsem vyprávěl, jak jsem ze slušnosti přijal koláč od paní Visserové, protože jsem nechtěl odmítnout, a položil jsem ho na talířek a ten že jsem nechal u kuchyňského koutu ve třetím patře s dobrým úmyslem, že někdo z obyvatel přijme tento anonymní dar. Ke své hluboké lítosti musím konstatovat, že koláč skončil v akváriu a můj modrý talířek zmizel.

De Roosová poslouchala můj příběh s nepředstíranou nedůvěrou. Proč jsem ten koláč nesnědl sám? Proč právě třetí patro? Mám nějaké svědky?

Požádal jsem ji, jestli by tato událost mohl zůstat mezi námi. Že prý uvidí, co pro mě může udělat.

Hned ji také zajímalo, jak je vlastně možné, že paní Visserová ten koláč sama upekla. Vaření a pečení je na pokojích zakázáno. Rychle jsem ještě dodal, že nemohu s určitostí říct, jestli byl koláč vlastní výroby, ale bylo pozdě – koláčový incident byl na světě. Ztratím sympatie paní Visserové, což samo o sobě nebude až taková katastrofa, ale událost ještě na několik týdnů

podpoří již panující nedůvěru na našem oddělení a roznesou se pomluvy.

Zašel jsem k lékaři. Ten byl ovšem nemocný. Pokud se neuzdraví do pondělka, přijde za něj náhrada. S urgentními problémy můžeme za doktorem konkurenčního domova důchodců. Někteří místní by raději zemřeli, než aby si nechali prohlédnout své svráštělé tělo od toho „šarlatána z domova *Stmívání*“. A někteří by nejraději kvůli každému prdu volali vrtulník. Mně osobně je jedno, který doktor mi řekne, že toho se mnou už mnoho nenadělá.

Středa 9. ledna

Včera na mě trochu dolehla ta událost s mrtvými rybičkami. Z čaje od paní Visserové a všech těch nervů jsem dostal pořádný průjem. Polovinu dopoledne jsem strávil na záchodě s knížkami, které jsem si půjčil ze společenské místnosti.

Hezké slovo, „společenská místnost“, ale ten název neodpovídá její reálné funkci. Měla by se spíš jmenovat „RRR místnost“, kde trojitě R by bylo zkratkou pro reptání, roznášení drbů a rozebírání nemocí. Pro některé je to náplň dne.

Evert se u mě zastavil a přes záchodové dveře mě informoval o nejnovějším vývoji událostí: Nikdo nikomu nevěří a jeden ve druhém vidí potenciálního vraha rybiček. Má nepřítomnost ostatní popudila. Poprosil jsem Everta, jestli by mohl nenápadně rozšířit zprávu o mém průjmu, který by posloužil jako alibi.